

El britànic Jon McGregor presenta la novel·la 'Embassament 13', una obra en què, partint de la desaparició d'una adolescent, ens mostra la vida d'un poble rural

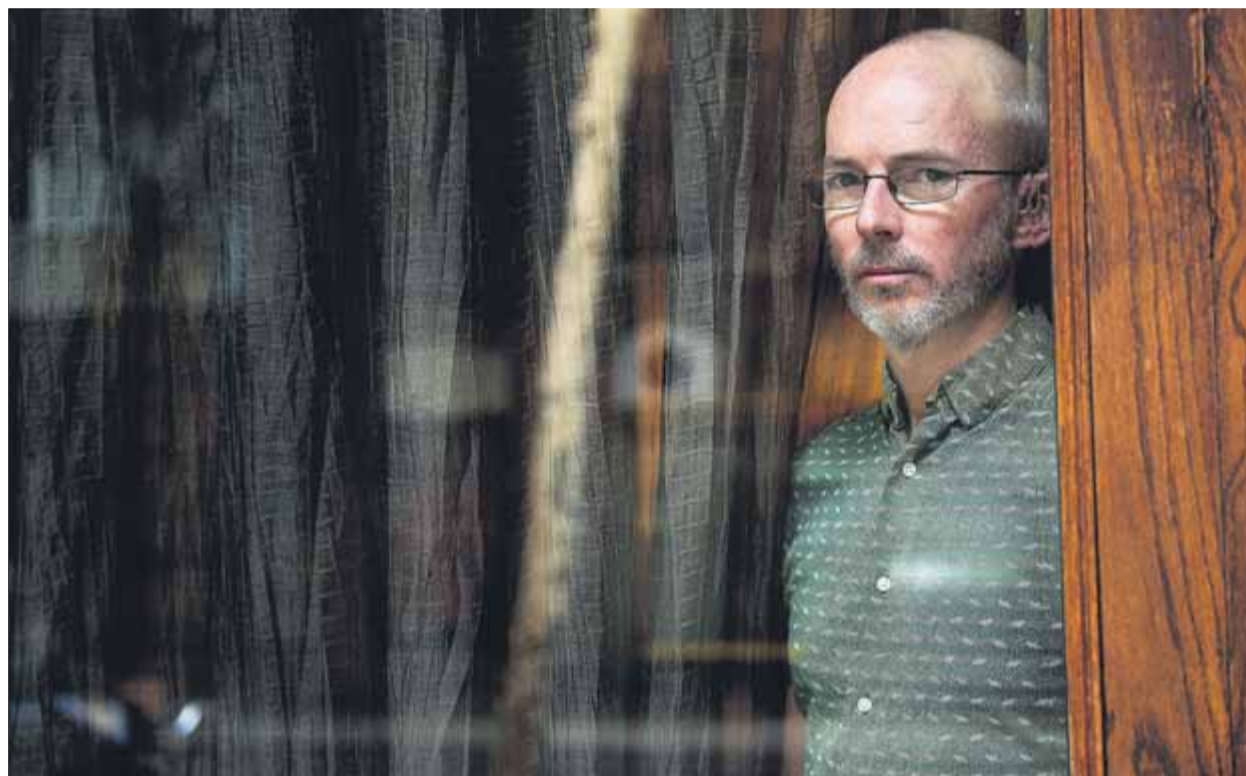
La força del ritme

Lluís Lloret
BARCELONA

Jon McGregor és un home d'aparença fràgil, com la seva narrativa d'orfebre, que medita i exposa de manera ajustada les respostes, les reflexions que tria en cada moment. Mostra una humilitat que contrasta amb l'allau de lloances que ha rebut des del seu debut, el 2002.

Va néixer el 1976 a les illes Bermudes i, actualment, viu a Nottingham, on es professor universitari de creació literària: "Ensenyo més a llegir que a escriure", afirma. Ha visitat per primer cop Barcelona per presentar la novel·la *Embassament 13* (Angle, en traducció de Ferran Ràfols i, en castellà, a Libros del Asteroide, traduïda per Concha Cardenoso).

Partint de la desaparició d'una adolescent de 13 anys, que passa les vacances de Nadal a un poble rural de què no sabem el nom, McGregor ens mostra la vida de la localitat al llarg de 13 anys, en 13 capítols que sempre comencen la nit de Cap d'Any. "L'estructura va anar sorgint dins del mateix procés d'escriptura. Volia escriure un llibre amb aquesta arrencada i que després recorregués deu o vint anys de la vida de la comunitat protagonista", explica l'autor. La des-

Jon McGregor ha visitat Barcelona per primera vegada i ha presentat la seva quarta novel·la ■ JOSEP LOSADA

aparició de Rebecca Shaw és una excusa per mostrar els vilatans, els cicles de la natura i de la vida que els envolta.

Tot gira a l'entorn del 13: ocells, personatges, professions, situacions atmosfèriques... "Vaig crear un ritme regular que, després, permet mostrar que el temps passa d'una manera molt coherent, molt sistemàtica. No importa si els esdeveniments són tristos, feliços, dramàtics... el temps passa mesrere mes, any rere any. El

repte concret va ser com comunicar aquest pas del temps", detalla.

"Després de saber com volia que es desenvolupés el llibre i de tenir clara l'estructura, amb un ritme concret dins de cada pàgina, el que vaig fer és escriure d'una manera molt sistemàtica." Primer, va escriure el material de recerca i, després, el va anar combinant. Sense reescriure gaire perquè volia forçar uns canvis bruscos, una certa juxtaposició narrativa.

Quan va debutar amb *Si nadie habla de las cosas que importan* tenia 26 anys i va rebre molts elogis i premis. No té problemes per declarar que considera que la seva primera novel·la va rebre unes lloances que no mereixia, i ja en aquell moment se'n va adonar, cosa que li va generar una pressió de cara a la segona. En canvi, ara, se sent "molt satisfet, per primer cop al 100%" del que ha escrit. Però torna a la humilitat. "Tot i estar content del resultat, la ve-

ritat és que tenia la sospita que molta gent no arribaria al final del llibre. He volgut captar l'atenció del lector amb el ritme de la lectura, amb aquests petits drames quotidians." I la majoria de les opinions han estat favorables, tot i que, per no perdre perspectiva, també acostuma a llegir les valoracions negatives i hi ha gent "que l'ha trobada avorrida".

De la lectura es poden desprendre diversos missatges. "Mai no escric pensant en un missatge que

La desaparició de l'adolescent és una excusa argumental per mostrar el pas del temps

vulgui transmetre. Un cop escrit sí que se'm va fer evident que el tema és el pas del temps, la continuïtat i, d'alguna manera, com de petita és una vida qualsevol en un context molt més ampli. Fins i tot com de petit pot ser el que perd una família en aquest context natural. Petit, però tot i així important."

Escriu de manera lenta. Fins ara, dos reculls de relats i quatre novel·les que, en total, li han valgut quinze premis o nominacions, com ara ser tres cops finalista del Man Booker.

Vol transmetre honestat en el que narra. "Que si algú que viu en el món rural llegeix *Embassament 13* no li grinyoli cap aspecte, que s'hi senti representat." Ara té una pressió interna, agradable i desconeguda: com afrontar la pròxima obra després d'haver quedat satisfet per primer cop. Un home exigent, certament. ■